

Erika
Vouk

CIGANSKO
SEME

Stekla noč
na črnih konjih
vlači vajeti
po tleh.
Psi se iščejo
po vonjih
na zahojenih
poteh.

Goli jezdec
v sedlu
teme
zaman čaka
moj poraz.
Nosim te
cigansko seme
skrito
v angelski
obraz.

KI TE IŠČEM Ki te iščem
v vsakem hlebu
nerazlomljenem
v daritvi,
ki te v stiski
imenujem
v nepovedani
molitvi,
ki te pijem
v nepopiti
kaplji,
ki si moj
v nemočni
lasti . . .

suni jeklo
odrešenja
do dna smrti
in življenja,
da zarjoveta
v skupni prvi,
zadnji
slasti.

SLOVO Leno ugaša
sonce na koži,
v gubah se vlačijo
sence čez tlak.
V risu načrtanem
z belim ne belo
obupano kroži
prepozni korak.

Kar je bilo in kar je,
je pri kraju.
Z ozkim plamenom
zgorijo luči.
Žetvena luna
v visokem sijaju.

V ustih večerni zrak
slano skeli.

Val ne doseže več
dna, ne obale.
Daleč v nevidno
pogreza se svod –
slečen do golega.
Ostre korale
grizejo cesto
bežečo od tod.

NA GORI Ko pokopljem
svoje mrtve
na planoti
v tišini . . .
in pogasnem
panske ognje
razkropljene
po planini . . .
In poljubim
kruh na gori
in pustim
svoj vonj
na blagu . . .

stopim bosa
v tvoje kraje
čez ostrino
noža
v pragu.

KROG S kamnom
med zobmi,
da ni čuti
krika
kolnem
sto samot
vsakega dotika.

Sebe bije
 zvon
 izvotlen od
 zvoka.
 V sebi skrepeni
 hrepenenje
 loka . . .

v nezaključen
 krog.
 Pot po krožni
 črti
 vodi v slepi
 tir
 do razpoke
 smrti.

BESEDA Odprti nož
 v goli um.
 Zasuči v smeri
 bolečine.
 Krik preperel
 prt smrtno-bel
 iz rahlo tkane
 prtenine –

prepara čas.
 In mrtvi glas
 z ostrino molka
 se zajeda.
 In iz krvi
 po milosti
 razžrtega srca –
 beseda.

KO PRIDE Ko pride čas
 ČAS odprtih ran
 na mrtvi straži
 agonije –

sam sebi
nož
sam sebi
pest
sam sebi
milost
poezije.

BITI
V RODU

Biti v rodu
z zrelo travo
po izobčenih
predelih,
biti v rodu
s zlato mašo
rož, od sonca
ponorelih,
biti v rodu
z milo ptico
nad prepadnimi
robovi,
s tesnobo
tesnih curkov
kapne vode
po žlebovih.
S staro slutnjo
o gospostvu
neumljivega
v vesolju,
z žalnim prtom,
s smrtnim krčem
potopljenim
v svetem olju.
Biti, biti
v solni zemlji
plodni sok
in slina jedka.
Biti v rodu
vse do konca.
In potem
spet od začetka.

NARCIS

Ta pesem
je dotik
srca,
na prazne
strune
zaigrana.
Je bela
postelja
za dva,
samo
za enega
postlana.

Za čelom
kamenit
oltar,
na koži
vode
je obraz.

Deviški favn –
sam sebi
par,
sam sebi
ti
sam sebi
jaz.

ANIMA

V belo položili
z belim obsijali
z belim me pokrili
belih rok jemali.
Zame prikrojili
belo hodno platno,
belo me umili –
ljubljeno in blatno.